

[Trøjborg]

109 skal jeg sige, at det nu er næsten 2 år siden, at et flertal i Folketinget opfordrede den daværende regering til at fremlægge en plan for en prioriteret indsats for oprydning af kemikaliedepoter. Regeringen og også den nuværende miljøminister har taget sig god tid til at komme med et udspil.

Nu er lovforslaget fremsat, og jeg kan notere, at de udvidelser af lovens anvendelsesområde, som Socialdemokratiet har anbefalet, er medtaget i lovforslaget. Det drejer sig om olieaffald deponeret eller spildt før 1. november 1972, det drejer sig om gamle lossepladser taget i brug før 1. oktober 1974, og det drejer sig om forslag om standsningspåbud vedrørende byggearbejder, hvor der konstateres hidtil ukendte affaldsdepoter.

Lovforslaget indeholder også en mere enkel kompetenceopdeling end gældende lov. Det sker ved, at amtsrådet overtager opgaverne med tilsyn med affaldsdepoter, der endnu ikke er undersøgt, fra kommunerne, og ved, at amtsrådene overtager driften af afværgeforanstaltningerne. Det forekommer både sagligt rigtigt og fornuftigt.

Derimod er det ganske uoverskueligt, hvor mange depoter der eksisterer, og hvad en oprydning vil koste. Det eneste konkrete, vi har at holde os til, er Affaldsudvalgets skøn fra 1988, der siger, at 3.650 depoter skal behandles efter loven, at det vil koste knap 8 mia. kr., og at de offentlige udgifter heraf vil være ca. 6,5 mia. kr.

Amtsrådsforeningens vurdering er på baggrund af undersøgelser i to amter p.t., at der er tale om ca. 12.000 kemikalie- eller affaldsdepoter eller med andre ord en opgave til 20 mia. kr.

Miljøministeren foreslår nedsat et embedsmandsudvalg, der skal fastlægge retningslinjerne for en prioriteret indsats og foretage en nyvurdering af indsatsen i 1993, og det har jeg naturligvis stor forståelse for, men jeg mener, at vi må sige til miljøministeren, at det arbejde burde have været igangsat på baggrund af vedtagelsen i Folketinget for knap 2 år siden. Det er også vigtigt for os, det vil jeg gerne understrege, at vi under udvalgsarbejdet får en mere præcis oversigt over problemets omfang, og at vi får mere præcise tilkendegivelser af, hvorledes man prioriterer en målrettet indsats til løsning af problemet. Hvordan skal vi kategorisere de forskellige forureningstilfælde? Det er ikke alle forureningstilfælde, der kræver en samlet, omfattende oprydning.

Der er endnu et punkt, som vi godt vil have drøftet under udvalgsarbejdet. Det er sager som den ulykkelige fra Slangerup, hvor kommunen har solgt en ejendom, men undladt at oplyse, at der er registreret et kemikaliedepot på den, hvorefter ejeren i en lang periode er i en håbløs situation. Det er ganske vist foreslået i § 11, at affaldsdepoter skal tinglyses på ejendommen, men lad os se, om det er tilstrækkeligt.

Mundelstrup er en historie for sig. Jeg kan notere, at udvalgsberetningen herom, der ikke mindst ved en stor indsats af udvalgets formand indeholdt en henstilling om tilvejebringelse af en lovhjemmel for ekspropriation i lignende tilfælde, nu er en by i Rusland. Ikke desto mindre har jeg forståelse for, at den type sager må løses konkret i de særlige tilfælde.

Alt i alt er lovforslaget udtryk for en forbedring, og under forudsætning af et tilfredsstillende svar på Socialdemokratiets ønske om et bedre overblik, en plan for behovet for oprydning, en opstilling af en prioriteret indsats, er vi indstillet på at medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal ikke umiddelbart som de øvrige ordførere sige »bedre sent end aldrig«, men begynde i den positive ende af lovforslaget og sige, at det er et godt lovforslag, miljøministeren har fremsat, hvis man ser på den miljømæssige substans i det.

Det er fint, at man nu har udvidet antallet af depoter, der omfattes af lovgivningen. Det er fint, at man har lavet en bedre myndighedsstruktur. Det er også fint, at der nu skal tinglyses registrerede depoter på ejendommene, og at man kan standse byggearbejder, når man opdager en forurening, som falder ind under loven. Det vil sige, at den miljømæssige side efter SF's opfattelse er udmærket tilgodeset.

Nu er det imidlertid sådan, at det ikke er nok at sætte formelle rammer om løsningen af miljømæssige problemer. Det er en nødvendighed, men det er aldrig tilstrækkeligt. Man kunne derfor have forventet, at miljøministeren ville have gjort det – når der nu er brugt så megen tid til at fremsætte dette lovforslag, der i alt afgørende og i alt væsentligt er en afskrift af Affaldsudvalgets indstilling fra december 1987 – man kunne have forventet, at miljøministeren havde gjort det, der blev sagt.